

မြမြစိမ်း

မုန်းလိုမရဘူးကွယ်

၁ နိုး ခို ယ နိုး ၁ ၈ ၉ ၉

အခန်း (၁)

“ဟေ့ . . . ပိုး၊ ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော

ဘူးသီးကြော်ချောင်းကလေးကို အချဉ်ရည် တွင် နှစ်မည်ပြုနေရာမှ သူငယ်ချင်း
နန့်ဇွန်မိုး ပြောဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် သူပြောသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်မိပါသည်။

“သွေး သွေး ပါလား”

ပိုးလဲ့ဖြူ အံ့သြသွားရပါသည်။

လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး သွေးသွေးသည် သူ့ကို ကျောပေးကာ
ကံ့ကော်ရိပ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သွေးသွေးတစ်ယောက် ကားကို မျှော်နေခြင်းတော့မဟုတ်။

ဦးပိုက်သည် ကားကို ဘယ်သောအခါမှ အင်းလျားလမ်းဘက်တွင်
မရပါ။

ဦးပိုက် ကားကို မမြဲတမ်းတွေ့ရသည့်နေရာမှာ ကွန်ဒိုရှေ့တွင်သာ
ဖြစ်သည်။

“အဟင်း . . . တပင်တိုင် မင်းသမီးကလေး မျှော်ရမယ့် ရွှေမင်းသားလေး
တစ်ယောက် တော့ တွေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့ဝင်အောင် စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း ပိုးလဲ့ဖြူသည်
အချဉ်ရည်ခွက်ထဲသို့ လက်ထဲက ဘူးသီးချောင်းကို နှစ်လိုက်သည်။

“မင်းကို သူ မတွေ့သေးဘူးကွ”

“အင်း . . .”

“တွေ့ရင်တော့ မာရသွန် စံချိန်ချိုးအောင် ပြေးမှာပဲ ထင်တယ်”

“ဗေဒင်မေးရင် ဆန်ကုန်လိမ့်မယ် အဟင်း . . . ဟင်း”

ပိုးလဲ့ဖြူက တဟင်းဟင်း ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ဘူးသီးကြော်ကို ဝါးလိုက်သည်။

“ဟိတ် . . . ဟိတ် ပိုး၊ လာပြီကွ၊ လာပြီ”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် ဒုတိယအကြိမ် သွေးသွေး ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သွေးသွေး ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်။

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လယ်သာဂျာကင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် ရေဘင်မျက်မှန်နှင့်။

အဝေးကြည့်လိုကတော့ အဖြောင့်သားကလား။

ထိုမောင်က သွေးသွေးကို စာအိတ်လိုလို တစ်ခုပေးလိုက်သည်။

သွေးသွေးကလည်း သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တစ်ခုခုသော အရာဝတ္ထုနှင့် စာရွက် ရှည်တစ်ခုကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်လည်း တို့လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သွေးသွေးသည် ကတ္တရာလမ်းကိုဖြတ်လိုက်ပြီး တက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးထဲသို့ လျင် မြန်စွာ လျှောက်ဝင်သွားတော့သည်။

သည်တစ်ခါပဲ သွေးသွေးတစ်ယောက် ဤသို့လျှောက်သည်ကို ပိုးလဲ့ဖြူတို့ တွေ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အံ့သြမိရသည်။

သွေးသွေးသည် ကတ္တီပါခုံမြင့်ဖိနပ်နှင့် အစဉ်အမြဲ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ထိုက် အောင် လျှောက်တတ်သူ။

“သွေးသွေးကတော့ ဓာတ်ပျက်ပြီ၊ အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

သွေးသွေးအကြောင်း သူနှင့်အစဉ်အမြဲတွဲနေသော နန့်ဇွန်မိုးသည် ကောင်းကောင်းကြီး သိ နေသည်။

သွေးသွေးကိုသာမက သူနှင့်ပတ်သက်သော နဂရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီး၏ အကြောင်း ကိုလည်း နန့်ဇွန်မိုးသည် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါသည်။

ပိုးလဲ့ဖြူသည် သူ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမလေး လွိုင်ကော်သူ နန့်ဇွန်မိုးကို သူ့အကြောင်း နှင့် သူနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းမှန်သမျှကို ပြောပြထားသည်မဟုတ်ပါလား။

“အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ ခလောက်တော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့နော် ပိုး”

“အေးပါကွာ . . .”

နန့်ဇွန်မိုး ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောစရာပါပဲ။

သွေးသွေးလုပ်ပုံကလဲ ပြောစရာပေပဲကိုး။

လက်ပွပွ ကိုယ်ထည်ပွပွ လက်ရှည်အကျ။

လမ်းကို တံမြတ်စည်းလှည်းလုမတတ် ရှည်လျားစွာဝတ်ဆင်ထားသော ထဘီ။

ခြေဖနောင့်အထိ ရှည်လျားလှသော နက်မှောင် ရှင်သန်လှသည့် ဆံပင်ကို နောက်သို့လှန် ဖြီး၍ တစ်ချောင်းတည်းသော ကျစ်ဆံမြီးနှင့် မျက်နှာတွင် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးမှလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ မတင်သော သွေးသွေး။

အသားတော် ညိုပြာညက်နှင့် နန်းထက်က ဖွားဆိုရမလောက် ထီးဟန် နန်းဟန် ကြွန်းစံ လှသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီး မင်းဇေယျာသည် သတိုး မဟာဘွဲ့ရ
ကျောက်ဆည်မြို့စားအဖြစ် ထီးဘုရား၏ သူကောင်းပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသူတစ်ယောက်။

ဘိုးဘိုးကြီးသာ ထီးဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်ပါလျှင်မူ မြေး မြစ် တိ
တွတ် အဆင့်တွင်

ရောက်ရှိနေသော သွေးသွေးသည် မဟာဆီ မဟာသွေး ဟန်အပြည့်နှင့်
ထဘီသိမ်းဝတ်ကာ တစ် ပင်တိုင် မင်းသမီးကလေးလို ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ တက္ကသိုလ်ကို
တက်နေရောမလား မသိ။

သွေးနှစ်ဦး၊ သွေးသွေးနှင့်ပိုးလဲဖြူသည် ဘွားဘွားကြီး မအိန္ဒြာ ခေါ် ဘွား
အိန္ဒြာ၏ မြစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သွေးနှစ်ဦး၊ သွေးသွေးနှင့် ပိုးလဲဖြူသည်
ဘွားဘွားကြီး၏ မြေး သက်နောင်နှင့် မြေးမ မြသွေးတို့၏ ရင်သွေးများဖြစ်ကြသည်။

ပိုးလဲဖြူမိဘများမှာ ဦးသက်နောင် ဒေါ်မြမွှေးပိုက်ဖြစ်ပြီး သွေးနှစ်ဦး၏
မိဘများမှာ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မမြသွေးနှင့် ဦးငွေနှစ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ပိုးလဲဖြူသည် တစ်မိပေါက်တွင် တစ်ယောက်ထွန်းဟု ဆိုရသကဲ့သို့
သွေးသွေးကိုလည်း ပြောရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

သွေးသွေး၏ အစ်ကိုကြီး ကိုကိုသွေးနှစ်ဦးသည် ရှစ်နှစ်သားအရွယ်တွင်
နုပရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီး၏ ကြာမွေးထားသော ကန်ကြီးထဲတွင်
လိမ့်ကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဘွားအိန္ဒြာသည် မြစ်အဖြစ် သွေးသွေးနှင့် ပိုးလဲဖြူသာ
ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။

သည်မြစ်နှစ်ယောက်၏ သဘော သဘာဝနှင့်ပင် ဗီဇများကတော့
တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် လုံးဝဥသို့ မတူကြဘဲ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း
ဖြစ်နေကြပါသည်။

သွေးသွေး၏ အနေအထိုင် အပြောအဆို ပြုမူကျင့်ကြံပုံနှင့်
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံသည် ခေတ် နောက်ပြန်နေပြီး မဟာဆန်ဆန်လွန်းနေ၏ ။

ပိုးလဲ့ဖြူကတော့ ခေတ်ရှေ့တောင် ကျူးချင်နေသူ။

ဆံပင်ကလဲ တိုမှ တို။

ခေါင်းကလေးသည် မည်းလုံးနေ၏ ။

အသားကလေးက ဝင်းမွတ်ဖွေးအိ၍ မွတ်ညက်နေ၏ ။

ဝတ်စားဆင်ယင်သည့်နေရာတွင် ဟော့ရှော့၊ စကားပြောရာတွင်လည်း
တန်ဆာမထင် တတ်။

ရေကူးမလား။

မြင်းစီးမလား။

လှေစီးမလား။

ကားမောင်းမလား။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပဲ စီးဦးမလား။

ဒါတွေအားလုံးလည်း ဖြစ်သည် ရသည်။

နဂရတ်ရောင်ခြယ်စံအိမ်ကြီးတွင် သူကတော့
ပေါက်ကျော်မလေးဖြစ်နေသည်။

သွေးသွေး၏ မေမေ ဒေါ်ဒေါ်လေး မမြသွေးကတော့ ပိုးလဲ့ဖြူကို
ကြည့်မရအောင် မျက်စိဆံ

ပင်မွေး စူးနေသည်။

ပိုးလဲ့ဖြူကတော့ မမူ။

မှုစရာလည်း မလို။

ဘွားအိန္ဒြာ ဘိုးဘိုး ဦးထက်နောင်နှင့် မေမေ မြမွေးပိုက်တို့က ပိုးလဲ့ဖြူကို တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။

ဘွားဘွား ဒေါ်အေးမိနှင့် ဖေဖေ ဦးသက်နောင်တို့က အသက်ထင်ရှားရှိနေပါလျှင်လည်း ပိုး လဲ့ဖြူကို တုန်နေအောင် ချစ်ကြမည်သာ။

သူတို့လို အရင်းအခြာတွေမဆိုထားနှင့် မေမေ၏ မောင် ဦးကြွယ်မိုးနှင့် ဇနီး ဒေါ်လေး ခင် ခင်လတ်တို့ကလည်း ပိုးလဲ့ဖြူကို ချစ်ကြသည်။

ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဦးလေးနှင့် တော်မှ အဒေါ်ဖြစ်ရသော ဒေါ်လေး ခင်ခင်လတ်၏ ညီမ ခင်ခင်မြတ်ကလည်း ပိုးလဲ့ဖြူဆိုလျှင် တုန်နေအောင် ချစ်နေသူတစ်ယောက်။

ပိုးလဲ့ဖြူသည် နဝရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီးတွင် အသက်ရှားရှိနေသော်လည်း သွေးဆုံးပြီး လူမမာကြီးဖြစ်နေသော မိခင် ဒေါ်မြမွေးပိုက်နှင့် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်၍ မျက်စိကွယ်နေရှာသော ဘွား အိန္ဒြာကို . . .

သနားလှသည်။

သိပ်ချစ်လှပါသည်။

သို့သော် သူတို့နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် တစ်မိုးအောက်တည်းနေပြီး တစ်ရေတည်းသောက်ဖို့ကို တော့ လုံးဝမဖြစ်သောကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။

နဝရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီးထဲ ခြေချလိုက်တိုင်း သူ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင် ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ဖြစ်နေသည်။

သည်အိမ် သည်ဝင်းကြီးထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုးလဲ့ဖြူသည် စိတ်တွင် ကြည်လင်အေးမြကာ လှောင်ချိုင့်မှလွတ်သော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခံစားရ၏ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ပိုးလဲဖြူသည် အကြောင်းကြီးငယ်ရှိမှ
နဝရတ်ရောင်ခြယ်သို့ပြန်ပြီး တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ယူချိန်ကာလ
တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရိုးမရိပ်တွင်သာ အဆောင်ငှား၍
နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုးလဲဖြူ အိမ်မှာမရှိလျှင် ဒေါ်ဒေါ်လေး မမြသွေးတို့ လင်မယားနှင့်
သူတို့သမီး သွေးသွေးက အကြိုက်ဆုံး။

ခုတော့ ပိုးလဲဖြူ အိမ်ပြန်ရပါတော့မည်။

သည်နေ့ဆိုလျှင် အမိတက္ကသိုလ်မြေတွင် နောက်ဆုံးနှစ်အီကိုစာမေးပွဲကို
ပိုးလဲဖြူ ဖြေဆို ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပိုးလဲဖြူ စိတ်တွေ သိပ်ရှုပ်ထွေးနေရတော့ပြီ။

*

“ဟေ့ . . . ပိုး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူများလဲလို့ ခန့်မှန်းလိုက်ရတာ
လက်စသတ်တော့ ဓာတုဗေဒနောက်ဆုံးနှစ် မျောက်စိုးမိုးကျော်ကြီးကိုး”

“အေးဟယ် . . . ဟုတ်ပါရဲ့”

နှစ်ထောင်ကျော်တန် ရေဘင် မျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ ရှိုးထုတ်သောသူကို
ပိုးလဲဖြူကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဇီဇာကြောင် မဖုရား သွေးသွေးတစ်ယောက်တော့ တကယ့်ကောင်နဲ့
တွေ့ပြီ ပိုးရေ”

“အေးလေ . . . ပိုးတော့ မယုံနိုင်စရာကို ဖြစ်နေပြီ။ အဟင့် . . .
သွေးသွေး . . . သွေး သွေး၊ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပုံစံနဲ့ အိမ်မှာ သွားသွားပြီး ပိုးကို

အမျိုးမျိုး ကုန်းချောတယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကျတော့ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“အေးလေကွာ ကြိုက်စရာရှားလို့ ဒီမျောက်စိုးမိုးကျော်နဲ့မှတဲလား၊
အဟင်း ... တစ်မျိုး တော့လဲ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကယ်မစ်၊
တစ်ယောက်က ဘော်တနီ သစ်ပင်စိုက်၊ ဆေးစပ်၊ အလုပ်တော့ ဖြစ်မှာပါ။ အဟင်း . .
. ဟင်း ... ဟင်း”

နန့်ဇွန်မိုး သဘောကျကာ တဟင်းဟင်း ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီမှာလာပြီး တိတ်တိတ်ကလေး
စားနေကြတာကိုး၊ ဘာရမလဲ ဟေ့ကောင်တွေ ထိုင်ကြကွ၊ ဘာရမလဲ၊ တို့လဲ
ပိုင်းဝါးမှာပေါ့”

“နင်တို့ကို ဘယ်သူက ကျွေးမယ် ပြောလို့လဲ”

နန့်ဇွန်မိုးက သူနှင့်ပိုးလဲ့ဖြူကြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော သက်ထွေးကို
မျက်စောင်းခဲကာ ပြောလိုက်သည်။

“ပိုးလဲ့ဖြူ ကျွေးမှာပေါ့ တို့ကို ဘူးသီးကြော်နဲ့ပဲ ဖဲလဲပဲ လုပ်ပါကွာ
ရပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မ ဟုတ်လား ပိုးလဲ့ဖြူ”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“နင် မညစ်နဲ့နော် သေဌေး မြေး”

“ပိုက်နော် နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

ပိုးလဲ့ဖြူက သူ့နံဘေး တစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသာ ပိုက် ဆိုသူကို
လှမ်းထုရင်း ပြောလိုက် သည်။

“နင် မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ် ဟုတ် ... မဟုတ်ဟုတ် အရင်တုန်းက ရွှေထီးဆောင်းတာ

မပြောနဲ့၊ ခု သူတောင်း စား ခွက်ပျောက်နေတာက အရေးကြီးတယ်”

“ဟာ နင်ကလဲ နင်တို့အခြေအနေက ဒီလောက် မဆိုးသေးပါဘူး၊
လိပ်တက်(စ်)မားစီဒီဘင် ကားနဲ့ ငါးကလောက် ကျယ်တဲ့ မဟာစံအိမ်ကြီးလဲ
ရှိပါသေးတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ မြမျက်ခြယ်ကြီးရဲ့ . . .”

“တော်စမ်းပါ ပိုက်ထွေးရယ် အဲဒါတွေကြောင့် ငါ သိပ်စိတ်ညစ်နေရတာ
၊ နင် အဲဒီ အ ကြောင်းတွေမပြောရင် ကောင်းမယ်၊ နင်တို့ ခုမရှိလို့
လာတာမဟုတ်လား၊ ကြိုက်သလောက် မျိုကြ ပါ ရှင်းမယ်”

“ရက်စက်တယ်ဟာ၊ စားတောင် မစားချင်တော့ဘူး”

“မစားချင် သွား၊ အကုန်သက်သာတယ်”

နန့်ဇွန်မိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူများ ဒါနပြုတာကို နင်က ကဖျက်ယဖျက် မလုပ်ချင်ပါနဲ့၊
ကယားမနော် အဝီစိ ဇောက် ထိုးကျသွားမယ် ဘာမှတ်သလဲ”

ကျော်မိုးဆိုသူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျော်မိုးစုတ်”

“အောင်မလေးဗျာ၊ လူတောင် အကောင်းကနေ အစုတ်ဖြစ်ရတယ်၊
ဒီကယားမတော့ အ ဟင်း ဟင်း”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ညှစ်ပစ်ချင်လို့ ညှစ်ပစ်ချင်လို့၊ လည်ပင်းကို လည်ပင်းကို”

“ဘာတဲ့ . . . ညှစ်ချင်ဦး ညှစ်ချင်ဦးဟဲ့ ကျော်မိုးစုတ်”

“အား . . . အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျာ၊ လွှတ်ပါတော့”

နန့်ဇွန်မိုးက နားသယ်က ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲ

ဆွဲလိမ်ထားလိုက်သဖြင့် ကျော်မိုးတစ် ယောက် မချိမဆုံကြီး ဖြစ်နေရသည်။

စိတ်ပျက်နေသော ပိုးလဲ့ဖြူအတွက် ရယ်စရာမောစရာကလေး တစ်ကွက်ဖြစ်သွားရတော့ သည်။

“ဟူး . . . လူ့ကို ပူထူသွားတာပဲ၊ စားရမှာနဲ့ မကာမိဘူးကွာ”

သူတို့နှင့်ရင်းနှီးနေသော ဘူးသီးကြော်သည် အဒေါ်ကြီးက တဟားဟား ရယ်မောရင်း အ ကြော်ပန်းကန်များကို ချပေးလာသည်။

နားသယ်စ နာနေသော ကျော်မိုး၏ လက်က အကြော်ပန်းကန်ထဲသို့ အလျင် ရောက်ရှိသွား ၏ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ စီးကြ စားကြ”

နန့်ဇွန်မိုး၊ ပိုးလဲ့ဖြူ၊ ကျော်မိုး၊ ပိုက်နှင့် ဆက်ထွေတို့က တွဲနေကျ အဖွဲ့တစ်ခု။

ထိုယောက်ျားလေး သုံးယောက်သည် နန့်ဇွန်မိုးနှင့် ပိုးလဲ့ဖြူကို သန့်စင်သောစိတ်ဖြင့် ခင် မင်ကာ ပေါင်းသင်းနေကြသူများဖြစ်သည်။

အနွံအတာ မှန်သမျှကိုလည်း ခံသည်။

အခက်အခဲရှိလျှင်လည်း ကူညီတတ်သည်။

သည်ကောင်လေး သုံးကောင်နှင့် တတွဲတွဲလုပ်နေခြင်းကလည်း နဝရတ်ရောင်ခြယ်တွင် ပိုး လဲ့ဖြူအတွက် တစ်ပြစ်ဖြစ်နေသည်။

သွေးသွေး ကုန်းတိုက်သမျှ သူ့အမေ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မမြသွေးက ဘွားအိန္ဒြာနှင့် မေမေ မြမွှေး ပိုက်တို့ကို တစ်ဆင့် နားပေါက်ကြားစေသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ကြီး မာန်ကြီးဝင်နေသူဖြစ်တော့ မျိုးဂုဏ် ဆွေဂုဏ်တွေကို ထောက်ပြပြီး ပိုးလဲ့ဖြူကို မညှာမတာ ဆူတတ်သည်။

တစ်လောကလုံးတွင် သူအထင်ကြီးသူနှင့် သူ့သမီး
သွေးသွေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ နေဟန်တူ၏။

*

“ဟိတ် နင့်အတွက် တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ”

ပိုက်က ငိုငင်တွေတွေကလေး ဖြစ်နေသာ ပိုးလဲ့ဖြူကို ပြောလိုက်သည်။

“အဟွန့်...”

ပိုးလဲ့ဖြူက လျော့ရဲရဲကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ဟွန့်ခဲသော တစ်ချက်
ရယ်လိုက်သည်။

“နင်တို့က စိတ်သာမကောင်းဘူးဆိုတယ် မုန့်နှစ်ပန်းကန်က ခွေးတွေ
စားပစ်လိုက်သလိုပဲ”

“ဟား... နင်ကလဲ ပြောလိုက်ရင် မညှာမတာပဲ”

“နို့ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဟဲ၊ နင်ပြောလဲ ပြောစရာပဲ၊
ထပ်မှာဦးဟာ”

ပိုက်က ရယ်ဖြဖြ မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဒေါ် နောက် လေးပွဲ”

ပိုးလဲ့ဖြူက မှာလိုက်သည်။

“ဟေ့... များလှချည်လား ပိုးရဲ့၊ တို့ ဝ နေပြီပဲ”

“နင် ဝပေမယ့် တို့မှ မဝသေးတာ”

သက်ထွေးက ပြောလိုက်သည်။

“စားပါစေဟာ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ငါတို့ လမ်းခွဲတော့ရမယ့်ဟာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အင်းလျားလိတ်တို့ စထရင်းတို့မှာတောင် ဆပ်ပ လိုင်း လုပ်သင့်တာ”

“တော်စမ်းပါ ကပ်တီးမူလဲ ကောင်တွေ၊ နင်တို့က တို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ကျွေးဖူးတယ်ပဲ မရှိ ဘူး”

“ဒါကတော့ဟာ တို့က ထာဝစဉ် ဘကြိုင်ဖြစ်နေတာကိုး၊ မဟုတ်ဘူးလား ပိုက်”

“ဟုတ်တယ် ပိုက်ထွေး”

“လိပ်မျိုးတွေ နင်တို့ဘက်ပဲ နင်တို့ ယက်ပြောနေကြ၊ နင်တို့က ဒီတစ်သက်ကော ပိုက်ဆံ ရှိဦးမှာလား”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ဒီလို မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့၊ ကယားမ တို့က အညွန့်တလူလူ တက်နေ တဲ့ ကောင်တွေပါဟ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ပြောရင် တို့ အညွန့်တွေ ကျိုးကုန်မယ်”

“အောင်မယ် . . . ဘာအညွန့်လဲ၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း၊ ကယားမနဲ့ စကားစစ်ထိုးနေရတာ နဲ့ ကြားက ကြောင်ပါး ကျော်မိုး အုပ်ပစ်တာ အကြော်နှစ်ပွဲတောင် ကုန်သွားပြီ ပိုက်ထွေး”

“ဒီကောင်က အစားမြင်ရင် ဘာမှမတွေးတော့ မသိတော့ဘူး”

“ဘယ်ဘဝကတည်းက ငတ်ကြီးကျလာမှန်းမှမသိတာ”

“တောက် . . . ပြောလိုက်ရင် အောင့်အောင့်သွားတာပဲ၊ သွား နင် မြန်မြန်

လွှဲကော်ပြန်”

“ပြန်မှာပါပဲ၊ ငါ့မိဘဆီ ငါ မပြန်လို့ ဘယ်မှာနေရာမှာလဲ”

“ငါနဲ့နေလေ”

အစားကို အငမ်းမရစားနေသော ကျော်မိုးက

ဗလုံးဗထွေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ပြောဦး”

“အုန်း . . .”

“အွတ်”

ကျော်မိုး၏ ပါးစပ်ထဲမှမုန့်များ ထွက်ကျကုန်ကြတော့သည်။

“အောင်မယ်လေးလေး အဆုတ်ကွာပါပြီ ကယားမရယ်”

“သေ . . . သေ နင်သေမှ ကောင်းမယ်”

“မသေနိုင်သေးဘူး၊ မိန်းမယူရဦးမယ်ဟ”

“တယ်ကောင်းတဲ့ ကောင်စုတ်၊ ပညာစုံရင် မိဘလုပ်ကျွေးရမယ်တော့
မပြောဘူး”

“ဟေ့ . . . မသိရင် မပြောနဲ့၊ ပညာစုံရင် ကြင်ရာလဲ စုံရမယ်ပဲ
ကြားဖူးတယ်”

“သိပ်ကြိုက်တတ်တဲ့ကောင်တွေ စားစား အပအပြစားပြီးတာနဲ့ သွားကြ၊
ငါနဲ့ပိုး တိုင်ပင်စရာ

ရှိတယ်”

“တို့လဲ ပါမယ်ဟာ”

“အေး . . . တို့ကိုလဲ ပြောပါ။ ဘာလဲ နင်တို့ ခိုးရာ
လိုက်ကြတော့မလို့လား။”

“ကောင်စုတ်တွေနော်၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့၊
ဒီမှာ ပိုးစိတ်ညစ် နေတယ် သိလား။”

“ဖြူသွားအောင် လျှော်လိုက်လေ”

“ဟေ့ နေရာတကာ နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်တိုင်း
ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ စားပြီးရင် သွားကြတော့နော်၊ ငါ ဒါပဲပြောမယ်”

“အလကား ပျော်စေပြန်စေ ပြောနေတာပါ ကယားမရာ၊ တို့လဲ
သိပါတယ်၊ ပိုး မျက်နှာ ခါ တိုင်းလိုမှ မကြည်လင်တာ ပိုး နင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဟင့် . . . ဟင့် . . . အစ် . . . အစ် . . . အစ်”

မေးလိုက်ခါမှ ပိုး ဝမ်းနည်းသွားဟန်ဖြင့် ပိုးလဲ့ဖြူသည် မျက်နှာကို
လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုပါလေတော့သည်။

“ဟာ ပြဿနာပဲ”

ဆီတွေပေရေနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆက်ထွေးသည်
သူ့ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ပိုးလဲ့ ဖြူကို ကြည့်နေသည်။

အစားအတွက် လက်သွက်နေသော ကောင်နှစ်ကောင်လည်း
ငြိမ်သွားသည်။

နန့်ဇွန်မိုးကတော့ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာနေသော မျက်လုံးများဖြင့်
ပိုးလဲ့ဖြူကိုကြည့်ပြီး ပခုံးကလေးကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ငါ . . . ငါ နဝရတ်ရောင်ခြယ်ကို မပြန်ချင်ဘူး၊ ပိုက် . . . ပိုက်ထွေးရယ်”

ဆက်ထွေးလည်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်စရာစကားရှာမရဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်း

ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“နင် အကြောင်းတစ်ခုပြပြီး အပြင်ဆောင်တစ်ခုမှာပဲ နေလို့
မရဘူးလားဟင် ပိုးလဲ့ဖြူ”

“မရဘူး ပိုက်၊ မရဘူး ငါ တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့
အချိန်တစ်လျှောက်လုံးတောင် အပြင်မှာ နေခွင့်ရအောင် ငါ မနည်းပြောယူခဲ့ရတာ ၊
ငါကတိလဲ ပေးခဲ့တယ်လေ၊ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲပြီး တာနဲ့ အိမ်မှာ
ပြန်နေပျံ့မယ်လို့”

“အေး တစ်ဘက်က ကြည့်တော့လဲ နင့်ကို နင့်အမေနဲ့ ဘွားဘွားကြီးက
အပြင်မှာ ဘယ် စိတ်ချနိုင်မလဲ၊ တစ်ဘက်ကလဲ နင်ကမှ အဲဒီ မှာ မနေချင်တာ၊ အင်း
ဦးနှောက်စားတယ်ဟာ ဘာ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“နင်ရည်းစားရှိရင်လဲ ကောင်းသား၊ တစ်ခါတည်း လိုက်ပြေးရင်
ကိစ္စပြတ်ပြီ၊ ခုတော့ နင်က ရည်းစားမပြောနဲ့ ဆီးပြားတောင် ချဉ်လို့
မစားဘူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးဖြစ်နေတော့၊ ဟာ ခက်ပါ

တယ်ဟာ”

ပိုက်လည်း ဦးချောက်ခြောက်သွားပြန်သည်။

“ပိုးရယ် ဇွန်မိုးပြောသလို ပြောကြည့်ပါဦးလားဟင်”

“ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးဟာ”

ပိုးလဲ့ဖြူက ခေါင်းကလေး လေးတွဲစွာ ယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“နင်က ဘာပြောထားလို့လဲ ဇွန်မိုး”

ဆက်ထွေးက မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဆီ အလည်လိုက်လာဖို့”

“ဖျောက် . . .”

“ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ”

ကျော်မိုးက လက်ဖျောက်တီးပြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။

“နင်တို့ မသိပါဘူးဟယ်၊ ဘွားအိန္ဒြာနဲ့ မေမေကလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး ငါသိတယ်”

“ပိုးကလဲ ပြောဖြင့် ပြောမကြည့်သေးဘဲနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ပိုးလဲ့ဖြူ၊ နင်က စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ပြောကြည့်ပါ ဦး အခွင့်အရေး ရချင်ရမှာပေါ့”

“ငါတို့လဲ လိုက်မယ်ဟာ”

“မရဘူး ပိုက်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇွန်မိုးရ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်က ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ တို့စရိတ်နဲ့ တို့လိုက်မှာပေါ့ ဇွန်မိုးရ”

ဆက်ထွေးကပါ ပြောလိုက်သည်။

“ခက်တာပဲ နင်တို့က မသိဘဲ ရမ်းပြောနေတာပဲ၊ ငါတို့မှာလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး အရောတဝင် မနေရဘူးလို့ ပညတ်ချက်ရှိတယ်ဟ၊ ငါတို့ အဖီးတွေ အဘိုးတွေ အဘေးတွေနဲ့ အပါးတို့ အမိုးတို့ကလဲ ရှေးဟောင်းဆန်ပြီး အယူသည်းကြသူ တွေဟယ်၊ နင်တို့ လိုက်လို့မရဘူး၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ကျော်မိုး ပိုက်နှင့် ဆက်ထွေးတို့သည် ကယားမ ခေါ် နန့်ဇွန်မိုး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ

ငေါင်သွားကြတော့သည်။

“ငါတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်ဆုံဖို့တော့ လမ်းမမြင်တော့ ဘူး ဟယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇွန်မိုးရယ်၊ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

“နင် ဘွဲ့ယူပြီးရင် ရန်ကုန်မှာ လာအလုပ်လုပ်ပါလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ပိုက်ရဲ့၊ ငါ ပညာလာသင်တာ ငါတို့ ကယားပြည်နယ် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင်ဖို့ ပထမရည်ရွယ်ချက်၊ ဒုတိယက ငါ့ကို နွမ်းပါးတဲ့ကြား ပညာသင်ပေးတဲ့မိဘ တွေအကျိုးအတွက်၊ တတိယက ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်၊ ငါ ငါတို့ပြည်နယ်က လွဲလို့ ဘယ်ကိုမှမ သွားနိုင်ဘူး ပိုက်”

“နင့်ရည်ရွယ်ချက်က သိပ်မွန်မြတ်လွန်းပါတယ်၊ တို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ”

ဆက်ထွေးက ပြောလိုက်သည်။

“နင်တို့အတွက် ဒီနေ့ ဘာအစီအစဉ်ရှိသလဲ ဇွန်မိုး”

“ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘူးပိုက်ရေ၊ ဒီညနေ ငါးနာရီမှာ ဦးပိုက်ကြီး ပိုးလဲ့ဖြူကို လာခေါ်မှာ ငါ တို့အဆောင်ကို ပြန်ပြီ၊ ထုပ်တာ ပိုးတာ လုပ်ရမယ်၊ အဆောင်ခန်းမှာလဲ ပွနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ပိုက်ထွေး၊ ဘွားအိန္ဒြာက မနေ့ကတည်းက စာပို့ထားတယ်၊ ဒီနေ့ နဂရတ် ရောင်ခြယ်ကို ပြန်ရမယ်တဲ့၊ ဘွားအိန္ဒြာ စကားက ဘွားအိန္ဒြာရဲ့ အမိန့်ပဲ၊ ပိုး လွန်ဆန်လို့မရဘူး”

“ဟင်း . . .”

ရင်တွင် လှိုက်မောစွာဖြင့် ပိုက် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“နင်ကကော ဇွန်မိုး”

“ငါလဲ သန်ဘက်ခါ ဖလိုက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဖလိုက်နဲ့ ပြန်ရမှာ၊ ပိုးက နုဝရတ်ရောင်ခြယ်ကို လိုက်ပြီး ဟိုကနေသွားဖို့ အတင်းခေါ်နေတယ်”

“လိုက်သွားလိုက်ပါဟာ”

“ငါလဲ ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် လိုက်သွားမှာပါပဲ၊ ငါ့အတွက် ငါ့သူငယ်ချင်းက ပထမဦးစားပေးရမယ့်သူပဲ ပိုက်”

“ဒါဆို သန်ဘက်ခါကျရင် နင့်ကို တို့ လေဆိပ်မှာ လာနှုတ်ဆက်မယ်ဟာ”

“နင်တို့ ဒုက္ခမရှာကြပါနဲ့ဟာ”

“ဘယ်က ဒုက္ခရှာတာဟုတ်မလဲ တတ်နိုင်ရင် နင့်ကို တို့က လွှဲပြောင်းအထိတောင် လိုက်ပို့ ပေးချင်တာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ဟာ”

“နင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်”

“ဟေ့ . . . အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ပိုးလဲ့ဖြူက ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲထုတ်လိုက်သူ ဆက်ထွေးကို လှမ်း ဆွဲထားလိုက်သည်။

“တို့ ရှင်းမယ် ပိုးရယ်”

“မရဘူး ပိုးပဲ ရှင်းမယ်၊ ပိုး နောက်ထပ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ နင်တို့အားလုံး ဝ

ကြပြီလား၊ ဘာလိုသေးလဲဟင်”

“ဝတာထက်တောင် လွန်သွားတယ် ပိုးလဲ့ဖြူ”

ကျော်မိုးက သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ ဖွေးထွေးသန့်သန့် မျက်နှာလှလှလေးပေါ်တွင် အပြုံးကလေး
ဝင်းလက်သွား၏ ။

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ ပါးချိုင့်လှလှလေးနှစ်ဘက်ကို သူတို့ လျှပ်တစ်ပြတ်
တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“လာပြီ လာပြီ”

အကြော်ကြော်နေရာမှ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးသည်
ပိုးလဲ့ဖြူတို့ဝိုင်းအတွက် စာရင်း တွက်လိုက်သည်။

*

အခန်း (၂)

ကြက်ဆင်မုန့်တိုက်တွင် ဘွားအိန္ဒြာနှင့် မေမေအတွက် မုန့်ဝယ်ပြီး သူတို့ငါးဦး ရိုးမရိပ်သာ ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျော်မိုး၊ ပိုက်နှင့် ပိုက်ထွေးတို့က ပိုးလဲဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးတို့ကို အဆောင်ရှိရာအထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပွင့်လင်းသော နန့်ဇွန်မိုး အလွန် ချောမောလှပ၍ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်လွန်းလှသော ပိုး လဲဖြူနှင့် သူတို့သုံးဦးသည် တစ်အူထုံဆင်း မောင်နှမရင်းများကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြသည်မှာ ပထမနှစ်ကတည်းက ဖြစ်ကြသည်။

ဘယ်သွားသွား။

ဘယ်လာလာ။

တပူးတွဲတွဲနဲ့မို့ အစကတော့ ပိုးလဲဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးကို သူသူငါငါတွေက တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောကြသည်။

နောင်ကျတော့ သူတို့တတွေ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် သန့်စင်ပြီး ခိုင်မြဲလှကြောင်းကို တွေ့မြင် လာကြရသည်။

သည်တော့လည်း တိုးတိုးတစ်မျိုး။

ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ။

မေးငေါ့။

မျက်နှာရှုံ့သောလုပ်ရပ်များ ရပ်ဆိုင်းသွားကြတော့သည်။

တစ်ယောက်တည်းသော အတို့အထောင်သမားမှာ သွေးသွေးတစ်ဦးသာ ကျန်နေ၏ ။

“သွားကြတော့ဟယ်...”

ပိုးလဲ့ဖြူ အဝင်တံခါးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူငယ်ချင်း
အမျိုးသားသုံးယောက်ကို ပြောလိုက် သည်။

“နင်တို့ ဝင်ပါ”

သူတို့သုံးယောက်ကလဲ ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးကို အဆောင်ဝင်းထဲ
ဝင်ခိုင်းနေ၏ ။

ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် ဇွန်မိုးတို့ အဆောင်ဝင်းထဲရှိ
သစ်တိုပင်ကြီးနားရောက်သည်အထိ ပိုက်ထွေးတို့ သုံးဦး ဝင်းဝတံခါးရှေ့တွင်
ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဆက်ထွေးတို့သုံးယောက်က သိပ်ချစ် သိပ်ခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့
ကောင်တွေပဲ၊ ဇွန်မိုးတော့ သူ တို့လို သူငယ်ချင်းမျိုး
နောင်တွေ့ရတော့မယ်တောင်မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဇွန်မိုး၊ သူတို့ကို ပိုးလဲ့ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

အဆောင်ခန်းသော့ကို ဖွင့်ရင်း ပိုးလဲ့ဖြူက ပြောလိုက်သည်။

စာမေးပွဲနှင့် လုံးပန်းနေရသဖြင့် ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးတို့၏ အခန်းသည်
ရှုပ်ပွ၍ မျက်စိ နောက်စရာတွေ ဖြစ်နေ၏ ။

“နေနေ ပိုး၊ ဇွန်မီး ရှင်းပေးမယ်၊ နားနားနေနေ နေပါ”

“မဟုတ်တာပဲ၊ တူတူပဲ ရှင်းမှာပေါ့”

“ပိုး ပင်ပန်းမှာစိုးလွန်းလို့ပါကွာ၊ ဇွန်မိုးတို့ကတော့ အစကတည်းက
အကြမ်းအတမ်းတွေ လုပ်ခဲ့ရသူဆိုတော့ ရိုးနေပြီ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မောလဲ အတူတူပေါ့”

ပိုးလဲဖြူသည် သာရေအိတ်များ၊ သေတ္တာများ၊ အိပ်ရာလိပ်များကိုဆွဲချပြီး နန့်ဇွန်မိုးနှင့်အတူ အသုံးအဆောင်အဝတ်အထည်နှင့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေ၏ ။

“မျောက် စိုးမိုးကျော်ရဲ့ ပုံက ရွဲလိုက်တာ၊ သွေးသွေးမှာ ဒီလောက်ပဲ ကြိုက်ရမယ့်လူ ရှား သလားမသိဘူးနော် . . . ပိုး”

“အင်း ရှမ်းကြိုက်တော့လဲ နွားချောတယ် ထင်ပါရဲ့ ဇွန်မိုးရယ်”

“သူ့အကြောင်း ကျားတော့ နဝရတ်ရောင်ခြယ်ကို သတင်းပေးတဲ့လူ မရှိဘူးလား၊ ပိုးကျရင် တော့ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး”

“အဟင်း . . . မိုးသာ ပြန်ပြောတတ်ရင် ပိုးခံရသလို သွေးသွေးလဲ ခံရမှာပေါ့၊ ပိုးမှာ အဲဒီ ဝါ သနာမှမရှိတာပဲ”

“ဖွန်မိုးကတော့ ပိုးဘက်က ခံကို မခံနိုင်ဘူး”

“တစ်နေ့ကျတော့ ဘယ်သူ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အမှန်တရား ပေါ်လာမှာပါ ကွာ”

“ပိုးကိုတော့ ဇွန်မိုး ဩချတယ်ကွာ၊ လူငယ်သလောက် စိတ်ထားကျယ်တယ်၊ ဇွန်မိုးဆိုရင် တော့ မရဘူး”

ပိုးလဲဖြူက မပွင့်တပွင့်ကလေးသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

*

ညနေ ငါးနာရီထိုးခါနီး သည့်အခါတွင်တော့ ပိုးလဲဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးသည် အဆောင်မှထွက်ခွာ ရန် အသင့်ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

ပိုးလဲဖြူသည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှ

ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကလေးကို ငုံ့တကြည့် ကြည့်နှင့် မျက်နှာကလေး မအိမသာ
ဖြစ်၍ နေသည်။

သူ့မျက်နှာ နုနုလှလှကလေးကို ကြည့်ပြီး နန့်ဇွန်မိုးမှာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်မှအပ ပြော စရာစကား ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နဝရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီး၏ ယာဉ်မောင်းကြီး ဦးပိုက်သည်
အိမ်သူအိမ်သားများကဲ့သို့ပဲ အချိန်ကို လေးစားတိကျလှသည်။

ငါးနာရီ ခေါင်ခနဲ ထိုးသည်နှင့် အဆောင်ဝင်းရှေ့သို့ သူ့ကားဖြူဖြူကြီး၏
ဦး ဆိုက်လာသည်။

နန့်ဇွန်မိုးက ပြေး၍ ဝင်းဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ပိုးလေး အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးပိုက်”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် အဆောင်ပေါ်တီကို အောက်သို့
ကားဆိုက်ကပ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့နံဘေးတွင် ပုံထားသောပစ္စည်းများကို
ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ပေး . . . ပိုးလေး”

“နေနေ ဦးကြီးပိုက်၊ ပိုးတို့ သယ်နိုင်ပါတယ်၊ ငရဲ ငအုံ ကြီးနေပါမယ်”

“ရပါတယ် ပိုးလေးရဲ့”

ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသော ဦးပိုက်
အသယ်ကိုမခံဘဲ လျင် မြန်စွာ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကားထဲ မသယ်
ထိုးသွင်းလိုက်ကြသည်။

“ကုန်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားလို့ရပြီ ဦးကြီးပိုက်”

ယာဉ်မောင်းကြီး ဦးပိုက်က ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

“မေမေနဲ့ ဘွားအိန္ဒြာ နေကောင်းလား ဦးကြီးပိုက်”

ပိုးလဲ့ဖြူက မိခင်နှင့် အဘွားအခြေအနေကို မေးလိုက်သည်။

“မမြမွေးပိုက်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ထူထူထောင်ထောင် သိပ်မရှိလှဘူး၊ ဘွားအိန္ဒြာက တော့ မနေ့က နည်းနည်းဖျားတယ်”

“ဟင် . . . ဘွားအိန္ဒြာ ဖျားတယ် ဟုတ်လား”

ပိုးလဲ့ဖြူတွင် စိုးရိမ်စိတ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး ပိုးလေးရဲ့၊ အအေးပတ်ပြီး အဆင်မသင့် ဖြစ်သွားတာလို့ ဒေါက်တာကြီး ဦး မြင့်အောင် ပြောပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒေါက်တာ ခေါ်လိုက်လို့”

“မမြမွေးပိုက်က ပိုးလေးရဲ့ ဘွားအိန္ဒြာကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတာပါကွယ်၊

ဘယ်အခြေအနေဆိုးတဲ့အထိ ကြည့်နေပါ့မလဲ၊ မြေးနဲ့စပ်မှ တော်ရတဲ့မြေး၊ ချွေးမကတော့ မြေး အရင်းအခြာထက် ဘွားအိန္ဒြာကို ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်”

သွေးသွေး၏ အမေ ဒေါ်ဒေါ်လေး မမြသွေးငယ်ကို ဦးပိုက်က ရည်ညွှန်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ခုလဲ ကားကို မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ မမြသွေးငယ်နဲ့ သွေးသွေးတို့က မှာလိုက်သေးတယ်”

“သူတို့က ဘယ်ကြွကြမလို့လဲ”

ပိုးလဲ့ဖြူက မကျေနပ်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးကွယ်”

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့ပဲ လမ်းထွက် ထွက်နိုင်လွန်းတယ်၊ ခု သွေးသွေး ကျောင်းပိတ်ပြီဆို တော့ ပိုဆိုးမှာပဲ . . .”

“တစ်မျိုးတော့လဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပိုး သူတို့အိမ်မှာရှိရင် အနေကျပ်တယ်၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရလေ ကောင်းလေပဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ပိုးလေးအတွက်တော့ ကောင်းပါတယ်”

ဦးပိုက်က ပိုးလဲ့ဖြူကို ချစ်သည်။

သွေးသွေးကိုတော့ လုံးဝကြည့်မရ။

သို့သော်လည်း နဝရတ်ရောင်ခြယ် နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဇနီး မမြနှင့် သူ့ဝမ်းရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတို့ကို မှီခိုအားထားနေရသည်က တစ်ကြောင်း၊ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်ကတည်းက နဝရတ်ရောင်ခြယ်မိသားစုအပေါ်တွင် တစည်းတည်း တလုံးတည်း နေခဲ့သည့်အကြောင်းများ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရမည့်တာဝန် ဦးပိုက်နှင့်ဇနီး ဒေါ်မြတို့တွင် ရှိနေသည်။

အထူးသဖြင့် ဘွားအိန္ဒြာကြီးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်၍ သူ့အပေါ် သစ္စာ သမာဓိရှိရမည်ဟု ဦးပိုက်၏ ဖခင် ဦးခင်ဦးက မှာကြားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတလေ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထွက်သွားမည်ကြံလေတိုင်း ဖခင်၏ စကား နားထဲပြန်ဝင်ဝင်လာသဖြင့် နောက်တွန့်သွားခဲ့ရချည်းသာ။

ပိုးလဲ့ဖြူသည် နဝရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီးနှင့် ခရီးကနီးလာလေလေ
ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်

လာလေလေဖြစ်သည်။

အသက်ရှူများပင် မဖြောင့်ချင်။

မဝ ချင်တော့။

နဝရတ်ရောင်ခြယ်၏ အပြင်ဘက်လောကတွင် နွေးထွေးနေတတ်သော
သူ့လက်ဖျား ခြေ ဖျားကလေးများပင် စေးထန်းထန်း အေးစက်စက်
ဖြစ်လာနေကြပေပြီ။

ရှောင်ရှားချင်၍ မရ။

သည်ခရီးကို ဦးတည်သွားနေသဖြင့် မကြာမီအချိန်အတွင်း
သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ နဝရတ်ရောင် ခြယ်စံအိမ်ကြီး စတင်ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု၏ အလယ်တည့်တည့်
ကုန်းမြင့်ကြီးပေါ်တွင် နဝရတ်ရောင်ခြယ် စံအိမ်ကြီးသည် ခုံခုံထည်ထည်
ဝီဝီပြင်ပြင်ကြီး လှ၍ နေသည်။

အမိုး၊ အဆောင်၊ အထပ်မြောက်မြားစွာဖြင့် ခုံထည်လှသော
နဝရတ်ရောင်ခြယ်လို စံအိမ် ကြီးမျိုးက ရန်ကုန်တွင် မရှိသလောက်ပင်
ရှားပါးလှသည်။

တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၏ အမိုးများသည် နေဝင်ချိန်တွင် ငွေရောင်
တောက်နေ၏ ။

အပေါ်ထပ်ပျဉ်တို့တွင် ခေတ်အဆက်ဆက်က အစဉ်မပြတ် သုတ်ခဲ့သော
ရေနံရောင်သည် မည်းနက် စိမ့်ဝင်နေ၏ ။

တိုက်ခံကြီးတစ်ခုလုံးတွင်တော့ ရွှေအိုရောင်ဘက်လုနေသော
အဝါရောင်သုတ်ဆေးတို့က သစ်လွင်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်ပေါင် ဖြူဖြူများ။

ယင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ပန်းကွက်ဖော် စိမ်းပြာမှန်ချပ်များက
ဖုန်မှုန့်တွေကင်းကာ ပြောင်နေကြသည်။

“မင်းတို့အိမ်ကြီးက ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် သိပ်လှပြီး
သိပ်ကျက်သရေရှိတာ ပဲ ပိုးရယ်”

“အင်း . . .”

အင်းတစ်လုံးသာ ချလိုက်ပြီး ပိုးလဲ့ဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် ဆို့ခနဲဖြစ်၍
သွားသည်။

ဤကျက်သရေရှိလှသော အိမ်ကြီးတွင် မင်္ဂလာရှိသော အေးချမ်းသော
အခြေအနေမျိုးတွင် သာ ရှိခဲ့ပါလျှင် ပိုးလဲ့ဖြူ ဤအိမ်ကြီးမှ တစ်ဖဝါးမှ
ခွာချင်စိတ်ရှိမည်မဟုတ်။ ခုတော့ . . .ခုတော့။

“အို . . .”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် သူ့အတွေး သူ့မျက်စိထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်လာသော
အခြင်းအရာများကို ကျိတ်၍ တွန်းလှန်ပစ်နေ၏ ။

“အဝေးက ကြည့်တော့ အိမ်ကြီးကို မြင်ရတယ်၊ ခြံဝင်းထဲဝင်လိုက်တော့
ပျောက်သွားတယ်

နော် ပိုး”

“အင်း . . .”

ပိုးလဲ့ဖြူက အင်းတစ်လုံး ချလိုက်ပြန်သည်။

“စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးပင် သစ်ပင်ကြီးတွေက ကြီးလာပြီး အုပ်ဆိုင်နေပြီ
မဟုတ်လား၊ ဒါ ကြောင့် မတွေ့ရတာ ကလေးမရဲ့”

ဦးကြီးပိုက်က နန့်ဇွန်မိုးကို ပြောလိုက်သည်။

နဝရတ်ရောင်ခြယ်စံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ရေပန်းကြီးက
လှပစွာဖွာကျနေ သည်ကဲ့သို့ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော
ပန်းမာလာအမျိုးမျိုးတို့ကလည်း ပွင့်ပြဲမပျက် ပွင့်လျက် ရှိနေကြ၏

သူတို့သည် နဝရတ်ရောင်ခြယ်စံအိမ်ကြီး၏ အလှကျက်သရေကို
ဖြည့်စွက်၍ နေကြပေ၏ ။

ဤမျှလှပ၍ နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်သော အိမ်ကြီးမျိုးတွင် ပိုးလဲ့ဖြူ
တစ်စက်ကလေးမှနေချင် အောင် သူမသိသော အကြောင်းတွေရှိရမည်ဟု နန့်ဇွန်မိုး
စဉ်းစားမိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးကတည်းက ရောက်ပြန်အခြေအနေ
ဤအိမ်ကြီးကို နန့်ဇွန်မိုး သုံးခေါက်တိတိ ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏ ။

အိမ်ထဲသို့ ခြေချမိသည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် နန့်ဇွန်မိုး တစ်မျိုးကြီး
ခံစားလိုက်ရသာ။

သည်သို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဤသို့ ခံစားလာရသည်ကိုတော့
နန့်ဇွန်မိုး ဉာဏ်မီ နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေ၏ ။

ပိုးလဲ့ဖြူကို မနေနိုင်လွန်း၍ ဖွင့်ဟမေးကြည့်တော့လည်း ပိုးလဲ့ဖြူ၏
မျက်နှာကလေး ငယ် ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှအပ တိကျသော အဖြေကို နန့်ဇွန်မိုး
မရရှိခဲ့။

ယခုဆင်ဝင်ကြီးအောက်သို့ ကား ဆိုက်ရောက်လေပြီ။

ရှေးဆန်၍ လှပခုံညားသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ

ပန်းချီကားချပ်တွေနှင့် တန်ဆာဆင် ထားသော သီရိမင်္ဂလာခန်းမကြီးထဲသို့
ဝင်ကြရပေတော့သည်။

ကားပေါ်က ပစ္စည်းပစ္စယများကိုချရင်း နန့်ဇွန်မိုးနှင့် ပိုးလဲ့ဖြူတို့
တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ထားထား ကလေးတို့၊ ဦးကြီးပိုက် သယ်ပေးမယ်”

“ကလေးတွေပဲ သူတို့ပစ္စည်း သူတို့ သယ်လိမ့်မပေါ့၊ ဒီမှာ သွာစရာရှိတာ
နောက်ကျသွား ရင် ခက်မယ်”

ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးလဲ့ဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးသည်
တံခါးမကြီးတွင်ရပ်နေသော ဒေါ် ဒေါ်လေး မြသွေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဒေါ်မြသွေးငယ်သည် ဘီးဆံထိုးကြီး ကြော့နေအောင်ထုံးထားပြီး
ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရွှေ

ဘီးကြီး စိုက်ထား၏ ။

စိန်ကတ္တီပါ နက်ပြာရောင် ရင်ဖုံးအကျ..နှင့် ပိုးထဘီကိုဝတ်ကာ
ရင်ခေါင်းလောက်အထိ ရှည်ကျနေ သော ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကို အပြင်ထုတ်၍
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နားက ဖက်ထုပ် စိန်နားကပ်ကြီးကလဲ အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။

မျက်နှာကြော မာထန်နေခြင်းက

ကြည့်ကောင်းလှသောသူ့မျက်နှာအနေအထားကိုပင် ပုံ ပြောင်းနေစေသည်ဟု
နန့်ဇွန်မိုး ထင်မိသည်။

“လာ . . . ဇွန်မိုး”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူထံ တစ်ချက်သာလှမ်းကြည့်ပြီး သူ
နိုင်နင်းသလောက်ပစ္စည်း များကို သယ်မကာ ရှေ့က ထွက်သွားသည်။

နန့်ဇွန်မိုးလည်း ကျန်သောပစ္စည်းများကို ကောက်ယူကာ
ပိုးလဲဖြူနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ သည်။

သီရိမင်္ဂလာ ဧည့်ခန်းမထဲရောက်သည်တွင် အပေါ်ထပ်
လှေကားကြီးပေါ်မှ ယဉ်နွဲ့နွဲ့အမူ အရာဟန်ပန်တို့ဖြင့် ဆင်းလာနေသော
သွေးသွေးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

သွေးသွေးကလည်း အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့်
ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေပါသည်။

“နန့်ဇွန်မိုး မပြန်သေးဘူးလား ပိုးလဲဖြူ”

သူ မေးလိုက်ပုံကြီး တစ်မျိုးကြီးမို့ နန့်ဇွန်မိုးရင်ထဲလည်း တစ်မျိုးကြီး
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ပြန်မှာပေါ့၊ လာ ဇွန်မိုး”

တိုတိုသာပြောပြီး ပိုးလဲဖြူသည် ရှေ့က သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

“သူပုံက ဇွန်မိုး လိုက်လာတာကို မကြိုက်သလိုပဲ နော် ပိုး ..”

“သူ့ကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒါ သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုင်တဲ့အိမ်
မဟုတ်ပါဘူး”

အားငယ်သွားသော သူငယ်ချင်းမကို ပိုးလဲဖြူက အားပေးစကား
ပြောလိုက်သည်။

“ဟော . . . ကလေးတို့ ရောက်လာပြီလား၊ လာ . . . ကြီးကြီးမြဲ
အခန်းတွေ ပြင်ထားတယ် ကွယ့်”

ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားညိုစိမ့်ကလေးနှင့် ပြုံးချိုသောမျက်နှာရှိသည်။
နဂရတ်ရောင်ခြယ်၏ အိမ်ဖော်မကြီးသည် ပိုးလဲဖြူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဇွန်မိုးအတွက် ဘယ်အခန်းလဲ ကြီးကြီးမြဲ”

“ပိုးလေး အခန်းဘေးက အိပ်ခန်းလေ”

“လာ . . . ဇွန်မိုး”

နန့်ဇွန်မိုးသည် သူ့အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ခန်းထဲတွင် သူ့ပစ္စည်းများကို ချ လိုက်သည်။

ကြေးဝါရောင် လက်လက်ထနေသော တစ်ယောက်အိပ်ခုတင် မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် အခင်း အကျင်းတွေကက လှပသစ်လွင်ခဲ့ညားနေပါ၏ ။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ဗီရိုမှန်တင်ခုံ၊ စာရေးစာပွဲ စသည်တို့လည်း သီးသီးသန့်သန့် ရှိနေကြသည်။

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ အိပ်ခန်းတွင်လည်း ဤသို့ပင် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေပါ၏ ။

“လာ . . . ဇွန်မိုး၊ မေမေ့ဆီ သွားရအောင်”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် ကြွပ်ကြွပ်အိတ် နှစ်လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော မုန့်များကိုယူကာ နန့်ဇွန်မိုး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“မေမေ”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် အိမ်ခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်တွင် သူတို့ကို ကျောပေးရပ်၍ ပြတင်းပေါက်မှ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ကြည့်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပိုး . . . ပိုးလေး သမီးလေး”

မေမေသည် ပိုးလဲ့ဖြူကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များ လွှမ်းတက်လာ၏ ။

ပိန်လို့နေသော လက်များကိုဆန့်တန့်၍ မေမေမြွေးပိုက်က ပိုးလဲ့ဖြူကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ပိုးလဲ့ဖြူသည် မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“သမီး . . . သမီးလေး ပိုး အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ၊ မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သမီးငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုပွတ် သပ်ရင်း ဒေါ်မြွေးပိုက် ကျေနပ်အားရ၍ ရွှင်မြူးနေ၏ ။

“မေမေ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဒီနေ့ သမီးလေး ဆက်ဆက် န ဝရတ်ရောင်ခြယ်ကို ပြန်လာတွေ့မယ်ဆိုတာသိတော့ မေမေခံစားနေရတဲ့ရောဂါတွေ တစ်ဝက် ပျောက်သွားသလိုပါပဲကွယ်”

“ဪ မေမေရယ်”

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဪ . . . သားအမိနှစ်ယောက် အလွမ်းသယ်နေကြတာ၊ နန့်ဇွန်မိုးကလေးကိုတောင် မေ့ သွားမိတယ်၊ လာ . . . လာ . . . ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်”

မေမေ့တင်တွင် နန့်ဇွန်မိုးနှင့် ပိုးလဲ့ဖြူသည် မေမေ့ကို တစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီ ညှက်ကာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“လက်ထဲက ဘာထုပ်ကြီးလဲ သမီးရဲ့၊ ချများထားပါဦးတော့”

“ဒီတစ်ထုပ်က မေမေ့အတွက် မေမေ”

“ဘာတွေလဲ”

“ကြက်ဆင်မုန့်တိုက်က ကရင်ရိုး၊ ဘရောင်နီ ကိတ်နဲ့ ပူတင်းမုန့်တွေ”

“များလှချည်လားကွယ်၊ မေမေ ဘယ်ကုန်နိုင်မှာလဲ”

“ထား စားလို့ရပါတယ် မေမေရဲ့”

“အင်း . . . သမီးလေးက မေမေ့အတွက် သိတတ်လွန်းတယ်ကွယ်”

“ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီးပဲရှိကြတော့တာ မေမေရယ်”

“သမီး ပိုးလေး ဒီစကားမျိုးပြောတာ မေမေ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘဲ အမြဲအတူတူ နေ တော့မယ်လို့ မေမေ ယူဆရတော့မှာလား ဟင် . . .”

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ မျက်နှာကလေးကို ဆွဲမော့၍ ယူကာ မျက်ဝန်းနက်နက် ကျယ်ကျယ်ကလေးထဲ သို့ အဖြေရှာသလိုကြည့်ရင်း ဒေါ်မြမွှေးပိုက်က မေးလိုက်သည်။

“မေမေရယ် . . . ပိုး . . . ပိုး မေမေနဲ့နေဖို့ ပြန်လာပြီပဲဥစ္စာ”

ဒေါ်မြမွှေးပိုက်က ပိုးလဲ့ဖြူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လေးတွဲစွာ ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက် သည်။

“သမီး ဒီမှာ မပျော်ပါဘူး၊ သမီး နဝရတ်မှာ တစ်စက်ကလေးမှ မနေချင်ပါဘူး၊ မေမေနဲ့ ဘွားအိန္ဒြာအတွက် ဇွတ်နှစ်ပြီး နေဖို့ ပြန်လာသလိုတာ မေမေ သိပါတယ် . . .”

“ဪ . . . ဝဋ်ကြီးလိုက်တာနော်၊ တို့ သားအမိတွေမှာ ဘယ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတွေများ ပါ လာတာပါလိမ့်”

“မေမေ . . . မေမေ တော်ပြီ မေမေရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ အသံသည် အက်အက်ကွဲကွဲကလေး ဖြစ်နေ၏ ။

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကာ

မျက်ရည်တွေ ကျလာနေသဖြင့် နန့်ဇွန်မိုးသည် မနေတတ်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“ဪ . . . ဧည့်သည်ကို ရှေ့ထားပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြောနေမိလိုက်တာ၊ ကဲ . . . ကဲ ဘွားအိန္ဒြာနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးမဟုတ်လား တွေ့လိုက်ဦး၊ သွားတွေ့လိုက်ဦး၊ ပိုးလေးကို သူမျှော် နေရှာတယ်”

“လာ . . . ဇွန်မိုး ဘွားအိန္ဒြာဆီ သွားရအောင်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားချင်သွားလေ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ နန့်ဇွန်မိုး မင်းလေ နဂရတ်ရောင်ခြယ်ကို ပါလာမယ်ဆိုတာ ဘွားအိန္ဒြာ သိနေတယ်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မွေး”

နန့်ဇွန်မိုးလည်း သူ့ကို ပိုးလဲ့ဖြူဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ကြီးမား၍ ကျယ်ပြန့်၍ ပြောင်လက်နေသော လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တက်လာပြီး စကြို

မရောက်မီ တဆစ်ချိုးတစ်ခုတွင်တော့ ပိုးလဲ့ဖြူသည် အပေါ်ထပ် တက်ရမည့်လှေကားထစ်များကို ကြည့်လိုက် သူနင်းထားသော ဆစ်ချိုးလှေကားခုံကို ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်နှာကလေး သိသိသာသာ ဆွေးမြည့်နာကြည်းသွားပုံရသည်။

သူသည် တဒင်္ဂမျှ ထိုနေရာတွင် တုံ့ဆိုင်းနေပြီး မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ ပြေးနေသည်ဟု ထင်ရသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျန်လှေကားထစ်များကို တက်လိုက်သည်။

သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားမြဲဖြစ်သဖြင့် နန့်ဇွန်မိုးလည်း ယိုင်တိယိုင်ထိုး လဲမယောင်၊ ပြိုမယောင် ကသောင်းကနင်းနှင့် စကြိုပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ပိုး . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အင် . . .”

ပိုးလဲ့ဖြူ သတိရှိသွားဟန်ဖြင့် နန့်ဇွန်မိုးကို မျက်နှာငယ်ငယ်လေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဇွန်မိုးရယ် . . . ပိုး . . . ပိုး”

“ဆောရီးတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လှေကားထစ်တွေက ပြောင်လဲ့ပြီး ချောမွတ်နေတာ၊ လိမ့်ကျရင် မသေတောင် ကျိုးမှာ ပဲ့မှာ သေချာတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျိုးမှာ ပဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး သေကို သေမှာ . . . သေ ကို သေမှာ”

ပိုးလဲ့ဖြူ၏ မျက်နှာကလေးတွင် သွေးရောင်ပျောက်ကာ ပိုးဟပ်ဖြူကလေးလို ဖြစ်နေသည်။

မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေး တစ်စုံကလည်း ဂနာမငြိမ်သလို လှုပ်ရှားနေ၏ ။

ပိုးလဲ့ဖြူ မြင်ရပြန်ပါပြီ။

ဖေဖေ၊ ပိုးလဲ့ဖြူကို ချစ်လွန်းလှသော ပိုးလဲ့ဖြူကလည်း ချစ်ရလွန်းသော ဖေဖေ အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်မှ တစ်ဆစ်ချိုးလှေကားကွေ့ ခုံပေါ်တွင် ဇက်ကျိုးနေပါလေပြီ။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ . . . အောင်မယ်လေး ဖေဖေရယ်”

ဘွားအိန္ဒြာ၏ အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာသော ပိုးလဲ့ဖြူသည် ဖေဖေအဖြစ်ကို အောက်က လှမ်း တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒရောသောပါး သောကမီးလောင်စွာ အပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ဖေဖေကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေရဲ့ ထူးပါဦး၊ ပိုး ခေါ်နေတယ်လေ၊ သမီး ပိုး ခေါ်နေတယ်”

ဖေဖေ ဦးသက်နောင်သည် မျက်လုံးများ ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး သမီးလေး ပိုးလဲ့ဖြူ၏ မျက် နှာကို ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“လက်နက် . . . လက်နက်ကြီး တွန်း . . . တွန်းချ”ဟု စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ပြောနိုင်ပြီး ပိုးလဲ့ဖြူ၏ လက်ပေါ်တွင် အသက်ထွက်သွားတော့သည်။

ပျော့ခွေနေသော ဖေဖေကိုပွေ့ရင်း ပိုးလဲ့ဖြူလည်း သတိမေ့သွားခဲ့ရသည်။

အတိတ်က အကြောင်းတစ်ခု။

သည်အကြောင်းသည် ပိုးလဲ့ဖြူသည် နဝရတ်ရောင်ခြယ်တွင် နေ့တိုင်း စက္ကန့်မလပ် ထင် ယောင် မြင်ယောင်သော စိတ်ညှဉ်းပမ်းမှုကို ခံစားနေစေ၏ ။

“ပိုး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင် ၊ ဇွန်မိုးတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ ဖြစ်နေပြီ”

“ဇွန် . . . ဇွန်မိုးရယ်၊ ပိုး . . . ပိုး ဖေဖေလေ ဒီပေါ်ကနေ ကျ . . . ကျပြီး ဇက်ကျိုးသေခဲ့တာ”

“ဟင်”

ခုမှ နန့်ဇွန်မိုး၏ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ပစ်၍ ကျယ်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်”

“သိပ်အဖြစ်ဆိုးတယ်၊ ဖေဖေ သိပ်အဖြစ်ဆိုးရှာတယ် ဇွန်မိုးရယ်”

ပါးအိုး မိုးမို့ကလေးပေါ်သို့ သွယ်ကျလာသော မျက်ရည်စီးချောင်းကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်ချ ရင်း ပိုးလဲ့ဖြူက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်း ဇွန်မိုး ခုမှ သိရတော့တယ် . . .”

“ပိုး ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်က ဖြစ်တာ . . .”

“မေမေ သွေးဆုံးကိုင်ပြီး လူမမာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလဲ တစ်ဝက်ပဲမှန်တယ်၊ တစ်ဝက်က ဖေဖေ မရှုမလှသေဆုံးခဲ့ရလို့၊ မေမေ သည်းခြေပျက်သွားခဲ့ရတာတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ပိုးရယ်၊ ဇွန်မိုး စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်”

သည်လောက်နှစ်တွေ အကြာကြီး ပေါင်းလာပြီး ခွဲခွာခါနီး မှ ပိုးလဲ့ဖြူ ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရ သော အကြောင်းများကို နန့်ဇွန်မိုး သိလာရတော့သည်။

သည်အိမ်ကြီးတွင် တခြား ဘာအကြောင်းတွေများ ရှိဦးမည်မသိ။

ရှိမည်ကတော့ သေချာသည်။

သွေးသွေးအချိုးက တစ်မျိုး။

ဒေါ်မြသွေးငယ်၏ မျက်နှာကလည်း မာချီ၍ မာန်ထနေသည်သို့ ရှိသည်။

“လာ . . ဇွန်မိုး”

စကြီအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

စိန်ဝေလျံခန်းမ၊ ပတ္တမြားရောင် လျံ ခန်းမ၊ ပုလဲရောင်လျံခန်းမ၊ နီလာရောင်လျံခန်းမ၊ ကျောက်မျက်ရွဲများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော် ဖြတ်ခဲ့သည်တွင်တော့ ဘွားအိန္ဒြာနေသော မြဝေလျံခန်းမကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ခိုင်ခံ့၍ ကနုတ်ပန်းတွေနှင့် ပေါင်ခတ်ထားသော ရောမကျွန်း

အခန်းတံခါးကြီးဆီရောက် လျှင် ပိုးလဲဖြူသည် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကြေးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ကာ အသာတွန်းလိုက်သည်။

တံခါးကြီး အိခနဲ ပွင့်သွားသည်။

“ပိုးလေး . . . လာ . . . လာ ၊ လာစမ်းပါဦး ကလေးရယ်”

ကြည့်လျှင် မျက်လုံးအကောင်းဟုထင်ရသော ဘွားအိန္ဒြာသည် ကျွန်းပက်လက်ကုလား ထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်၍ တံခါးမကြီးဆီသို့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

နန့်ဇွန်မိုး မျက်စိထဲတွင်တော့ ဘွားအိန္ဒြာ၏ မျက်လုံးများက အကောင်းပကတိအတိုင်းလို . . .

“ဘွားအိန္ဒြာ . . .”

“ပိုး . . . ပိုးလေး ဘွားအိန္ဒြာရဲ့ မြစ်ကလေး . . .”

ဘွားအိန္ဒြာ၏ အရိုးပေါ် အရေတင်ထားသလို ထင်ရသော လက်များက ပိုးလဲဖြူကို ကမ်း လင့်ကြိုဆိုနေ၏ ။

ပိုးလဲဖြူသည် ကြမ်းတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘွားအိန္ဒြာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာကို အပ်လိုက်သည်။

“ပိုး . . . ပိုး လေး . . .”

ဘွားအိန္ဒြာသည် မြစ်ကလေး၏ အမည်ကို ပါးစပ်က တဖွဖွခေါ်ရင်း ဆံပင် မည်းမည်းက လေးတွေကို ပွတ်သပ်လိုက်၊ မျက်နှာ လုံးလုံးကလေးကို မော့ယူပြီး နုညက်သောပါးပြင်၊ နဖူး၊ နှာ တံ၊ အိစိုနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးများကို စမ်းသပ်လိုက်၊ လည်တိုင်ရှင်း သန့်သန့်ကလေးတွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုး၏ အသည်းပုံလော့ကတ်ကို စမ်းလိုက်နှင့် ဟိုစမ်း သည်စမ်း တစမ်းစမ်းဖြစ် နေသည်။

နန့်ဇွန်မိုးလည်း ရပ်တန့်နေရာမှ အသာရွေ့လျားလိုက်ပြီး ဘွားအိန္ဒြာ၏

မနီးမဝေးလှသော နေရာကြမ်းပြင်ပေါ်က မွေးပွဲကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာ မိုးဆိုလား အဲဒီ မိန်းကလေး ပါလာတယ်မဟုတ်လား”

နန့်ဇွန်မိုးထံ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် နန့်ဇွန်မိုး၏ ကိုယ်ကလေး ဆတ်ကနဲ တွန့် သွားခဲ့ရသည်။

ဘွား အိန္ဒြာ သိတတ်မှုသည် အံ့သြရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ညင်သာ၍ ဖွဖွရွရွကလေး ထိုင်လိုက်သော နန့်ဇွန်မိုးကိုပင် သူ့အခန်းထဲရောက်ရှိနေ ကြောင်း သူသိလေပြီ။

“ကလေးမ”

“ရှင် . . .”

“နန့်ဇွန်မိုးပါ ဘွားအိန္ဒြာ”

ပိုးလဲဖြူသည် နန့်ဇွန်မိုးဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့အဘွားကို ပြောလိုက်သည်။

“လာ . . လာ ဒီမယ် ထိုင်၊ ဘွားအိန္ဒြာ အနားက ကတ္တီပါဖုံးပေါ်လာထိုင်”

နန့်ဇွန်မိုးသည် နေရာရွေ့ကာ ဘွားအိန္ဒြာ၏ နံဘေးတွင်ချထားသော ကတ္တီပါဖုံများအနက်

တစ်ခုပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရယ် . . . ဘွားအိန္ဒြာရဲ့မြစ်ကလေးအတွက်

သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသလှပါပေ တယ်၊ ဘွားအိန္ဒြာလေ

မိန်းကလေးကိုသိပ်ကျေးဇူးတင်ပြီး နေ့တိုင်း ကျန်းမာချမ်းသာစေဖို့ မေတ္တာပို့

သပေးပါတယ်ကွယ် . . .”

“မပြန်ခင် ဒီလာလည်မယ်ဆိုတာသိရတော့ ဘွားအိန္ဒြာ ဝမ်းသာတယ်၊

မြစ်လေးကို ကိုယ့် အသွေးအသားလို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေအတွက် ဘွားအိန္ဒြာက မိန်းကလေးကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ကွဲ့။”

“ဇွန်မိုးက ပိုးကို ကိုယ့်ညီမလေးလို ချစ်တာ ခင်တာပါ ဘွားအိန္ဒြာ ဘာလက်ဆောင်မှပေး စရာမလိုပါဘူး ဘွားအိန္ဒြာရယ်”

“အို . . ဘယ်မပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မိန်းကလေးတို့ နှစ်ယောက်က အတူပညာသင်ရတဲ့နှစ် တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီပဲ။ ဝေးလံတဲ့ တစ်နယ်တစ်ကျေးဆီမှာ နေကြတော့ နောက်တစ်ခါပြန်ဆုံဖို့ကလဲ အခက်သားကလား . . .”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရ မတွေ့ရပေမယ့် အမှတ်တရအဖြစ် တစ်သက်တာ ရှိသွားဖို့ လက်ဆောင်ကလေး ဘွားအိန္ဒြာက ပေးလိုက်ချင်တာပါကွယ်၊ ဘွားအိန္ဒြာ စိတ်ချမ်းသာ တာ မြင်ချင်ရင် မငြင်းပါနဲ့နော်”

ပိုးလဲ့ဖြူက သူ့ကို ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် နန့်ဇွန်မိုးလည်း ဟုတ်ကဲ့ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာနေ့သမီးလဲ”

“တနင်းလာပါ ဘွားအိန္ဒြာ၊ ဇွန်မိုးတို့ကတော့ ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ နေ့သင့်နံသင့် နာမည် မပေးတတ်ကြဘူးရှင့်”

“ဪ . . . အေး အေး အေး . . .”

ဘွားအိန္ဒြာသည် သူ့ခါးကြားက သော့တွဲကြီးကိုဖြုတ်ယူကာ ပိုးလဲ့ဖြူ၏ လက်ထဲသို့ ထည့် ပေးလိုက်သည်။

ပိုးလဲ့ဖြူသည် ဘာကိုခိုင်းသည်ကို အတတ်သိနေဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထကာ နဂါးနှစ်ကောင် ၏ ရုပ်လုံးဖော်ထားသော လူတစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည့် ကျွန်းဗီရိုကြီးဆီသို့ ထလျှောက်သွား၏ ။

တံခါးဖွင့် အတွင်းက အဆင့်ဆင့် ဖွင့်စရာတွေကို ဖွင့်ပြီး ဗီရိုထဲက

လေးထောင့် ငွေသေတ္တာ ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလာ၏။

“ဒီမှာ ဘွားအိန္ဒြာ”

ပိုးလဲဖြူက ဘွားအိန္ဒြာ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ငွေသေတ္တာကလေးကို တင်ပေးလိုက်သည်။

ဘွားအိန္ဒြာသည် ငွေသေတ္တာကလေးကို စမ်းပြီး ပန်းတိမ်ပညာဖြင့် ကျွမ်းကျင်သေချာစွာပြု

လုပ်ထားသော သေတ္တာ၏ ခလုတ်ကို လက်တစ်ဖမ်းစမ်းဖြင့် ပွင့်လိုက်ပါသည်။

စိန်ရွှေရတနာ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့၏ ရောင်လျှံများ သေတ္တာကလေးထဲမှ ယိုဖိတ်အန် ထွက်သွားသည်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ဘွားအိန္ဒြာသည် လက်ကလေးတစ်ဖမ်းစမ်းဖြင့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကိုထုတ်ယူပြီး အသေအချာ စမ်းသပ်လိုက်သည်။

“ကလေးမ ဘွားအိန္ဒြာအနား တိုးခဲ့ ဘယ်လက်ကလေး ကမ်းပေးစမ်း . . .”

“လာလေ၊ လာပါ ဇွန်မိုးရဲ့ . . .”

“အားနာစရာကြီး . . .”

“အားနာလို့ မရဘူး၊ ဘွားအိန္ဒြာပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ယူမှ ပိုးလဲကျေနပ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘွားအိန္ဒြာရဲ့ မြစ်ကလေး ကျေနပ်အောင် ယူကိုး ယူရမယ်၊ မှန်း စမ်း . . .”

နန့်ဇွန်မိုး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို စမ်းသပ်၍ ကိုင်တွယ်ပြီး

လက်သူကြွယ်ကလေး ပေါ်တွင် ပုလဲတစ်လုံးလက်စွပ်ကလေးကို
ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း . . . တိုင်းလုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကလေးမလက်ကလေးနဲ့
အံ့ကိုက်လိုဖြစ်နေ တယ်ဟေ့၊ ဟန်ကျလိုက်တာကွယ်၊ အဲဒါလေး အမြဲဝတ်ထား၊
ပုလဲက ညည်းကလေးရဲ့ နေ့သင့်နံ့ သင့် ရတနာ၊ ကြားလား၊ ပြီးတော့ . . .ဘွား အိန္ဒြာ
ကိုယ်တိုင်ဝတ်နေတဲ့ လက်စွပ်သိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားအိန္ဒြာ”

ပိုးလဲ့ဖြူသည် တဒင်္ဂီမှာတော့ စောစောက အကြောင်းအရာအားလုံးကို
မေ့လျော့သွားဟန် ဖြင့် ပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာ ရတနာသေတ္တာကို ပြန်သိမ်းနေ၏ ။

နန့်ဇွန်မိုးလည်း တစ်သက်လုံး လက်စွပ်ဆိုတာ
မဝတ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်မို့ သူ့လက်သူ ကြွယ်ပေါ်က ပုလဲလက်စွပ်လှလှကလေးကို
ကြည့်ကာ ကြည်နူးစိတ်များ ဝင်နေ၏ ။

“ဒါက ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ဟင်”

နန့်ဇွန်မိုး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်
နုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီး နှင့် ယောဂီအဝတ်အစားဝတ်ထားသော
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ၏ စူးရှလွန်းနေသော မျက်လုံးတွေက ကြည့်ရသူ မနေတတ်အောင်
ရှိလှသည်။

“ငွေနှစ်ရဲ့ . . . ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအလုပ်က
ဘုရားခန်းမှာပါ”

“ကျွန်တော်လဲ ဘုရားခန်းကိုပဲလာတာပါ ဘွားအိန္ဒြာ၊ ကလေးတွေကို

မြင်လိုက်လို့ပါ”

“ငါ့မြစ် ကျောင်းပြီးလို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာတာလေ၊ မင်းအတွက် ဆန်းနေရသလား ငွေ နှစ်ရယ်”

ဦးငွေနှစ်သည် မကြည်မလင်ဖြစ်သွားသော မျက်နှာကြီးဖြင့် အခန်းဝမှ လျင်မြန်စွာပျောက် ကွယ်သွားတော့သည်။

“အဲဒါ ဒေါ်လေး မြသွေးငယ်ရဲ့ ယောက်ျား ဦးဦးငွေနှစ်ဆိုတာပေါ့ ဇွန်မိုး”

“ဪ . . .”

သူတော်စင်အဝတ်အစားများ ကိုယ်ပေါ်တွင်
ခြုံရုံဝတ်ဆင်ထားပါသော်လည်း သူတော်စင် ၏ အဆင်းမရှိလှသည့် ဦးငွေနှစ်ကို
မြင်လိုက်ရသည်မှာ နန့်ဇွန်မိုး၏ ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ် သွားမိသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်နေ့ မိဘရပ်ထံ ပြန်မှာတဲ့လဲ”

“သန်ဘက်ခါ လေယာဉ်ပတ် ရှိပါတယ် ဘွားအိန္ဒြာ”

“အဲဒီ လေယာဉ်နဲ့ လိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်စ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားအိန္ဒြာ”

“အေးအေး ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေကွယ်၊ မိဘမောင်ဘွားတွေနဲ့
အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ ဘွားအိန္ဒြာ ဆုချပေးတယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားအိန္ဒြာ”

“ဘွားအိန္ဒြာ”

“ဆိုစမ်း ပိုးလေး”

ပိုးလဲ့ဖြူက သူ့ဦးခေါင်းကလေးကို ဘွားအိန္ဒြာ၏ ပေါင်ပေါ်တွင်တင်ပြီး
ဘွားအိန္ဒြာ၏ ခါးကို ဖတ်လိုက်သည်။

သည်ကောင်မလေး တစ်ခုခု အပူကပ်တော့မည်ကို ဘွားအိန္ဒြာ
ကောင်းကောင်းကြီး သိ လိုက်သည်။

“ဟိုလေ . . ဟို . .”

“ဘာအပူကပ်မလို့လဲ ပိုးလေး၊ ငါ့မြစ်အကြောင်း ဘွားအိန္ဒြာ
သိနေတာပဲကွယ်၊ ဘာပြောမ လို့လဲ ပြောစမ်း”

ဘွားအိန္ဒြာက မြတ်နိုးတွယ်တာခြင်းများစွာကို ပြသော
ပွတ်သပ်မှုမျိုးဖြင့် ပိုးလဲ့ဖြူ၏ ဦးခေါင်း မည်းမည်းကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေ၏ ။

“ဇွန်မိုးနဲ့ ပိုး အလည်လိုက်သွားချင်လို့”

“ဟော . . ပိုးလေးက တစ်မျိုးလုပ်လာပြန်ပြီကွယ်”

ဘွားအိန္ဒြာ မျက်နှာအမူအရာက လွတ်လိုဟန်မပြ . . .

“တစ်ခါတည်းပါ ဘွားအိန္ဒြာရယ် နော် . . . နော်လို့၊ သွားရင်
တစ်ပတ်ကလေးပဲနေမှာပါ ဘွားအိန္ဒြာရဲ့”

“အိမ်ကနေ အဆောင်သွားပြီးနေမယ်လုပ်တုန်းက ပိုးလေး
ဘာကတိပေးခဲ့သလဲ၊ ပညာ သင်နှစ်ကုန်ဆုံးရင် ဒီနဂရတ်ရောင်ခြယ်ကနေ
ဘယ်ကိုမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူး ဆို . . .”

“ဟိုတုန်းက လိုက်လျောခဲ့တာ မြွေးပိုက်အခြေအနေကလဲ ဆိုးလို့၊
အိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေ တာတွေကလဲ ငါ့မြစ်ကလေးမှာ ခံနိုင်ရည်စွမ်းမရှိလို့ ဘွားအိန္ဒြာ
ခွင့်ပေးခဲ့တာ”

“ဘွားအိန္ဒြာရယ် ပိုး ခရီးမထွက်ဖူးလို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေး
ဘွားအိန္ဒြာကို ခွင့်ပန်နေတာပါ၊ ဘွားအိန္ဒြာ မလွတ်ချင်ရင်လဲ ရပါတယ်”

ဘွားအိန္ဒြာသည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်၍ ခါးဖက်ထားရာမှ
နောက်ဆုတ်သွားသော ပိုးလဲ့ဖြူကို စိတ်ကောက်သွားမှန်း အတတ် သိလိုက်သည်။

“ပိုးလေး၊ အဲသလို ဘွားအိန္ဒြာ စိတ်မကောင်းအောင် မကောက်ပြန့်ကွယ်၊
ဒီလထဲမှာ ပိုး လေးဖေဖေအတွက် ပိုးလေး ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားအတွက်
အစဉ်အလာထားခဲ့တဲ့ အလှူဒါနတွေ ပြုရဦးမှာ မဟုတ်လား . . .

“နဝရတ်ရောင်ခြယ်မှာ ပိုးလေး ရှိမနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊
စဉ်းစားပါဦး”

ပိုးလဲ့ဖြူထံမှ ပင့်သက်ကလေး ကျိတ်ချသံကို ဘွားအိန္ဒြာ ပါးလှုပ်လှသော
နားက ကြား လိုက်ပါသည်။

“ကလေး သိပ်သွားချင်နေသလား”

ပိုးလဲ့ဖြူက အဖြေမပေး။

“ကလေးရယ်၊ သိပ်သွားချင်သပဆိုလဲ ဒီက ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးတော့ သွား၊
ဘွားအိန္ဒြာ ခွင့်ပြု မယ်”

“ဟင် . . . တကယ်လား . . . တကယ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ
ဘွားအိန္ဒြာရယ်”

“အောင်မယ်လေးလေး၊ အရိုးတွေများ ကျိုးကြေကုန်ပါတော့မယ်
မြစ်မလေးရဲ့”

“ဘွား . . . ဘွား ပိုးလဲ့ သိပ်ဝမ်းသာသွားလို့ တအားဖက်လိုက်မိတာပါ၊
ဘယ်နာသွားလဲ ဟင်၊ ဘွားအိန္ဒြာ တော်တော် နာသွားသလား”

သည်လို ပိုးလဲ့ဖြူ ပျာယာခတ်သွားတော့လဲ ဘွားအိန္ဒြာ၏
နာကျင်သွားသော မျက်နှာတွင် အပြုံးတွေ ဝင်းလက်လာပြန်လေသည်။

“ပိုးလေး”

“ရှင် . . ဘွားအိန္ဒြာ”

“ဒီတစ်ခါ သွားခွင့်ပေးပြီးပြီနော်၊ ဒါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးခွင့်ပြုခြင်းပဲ၊
နောင်ကို ဘွား အိန္ဒြာ ဘယ်ကိုသွားတာမှ ခွင့်မပြုတော့ဘူး”

“အင်းပါ . . .အင်းပါ ဘွားအိန္ဒြာရယ်၊ ပိုးလဲ ဘယ်မှ မသွားပါဘူး
စိတ်ချပါ၊ ကတိလဲ တည်ရ ပါစေမယ်”

“အေး . . . တို့အမျိုးက ကတိတည်ပြီး
တည်တည်ကြည်ကြည်နေတတ်ကြတဲ့ သူကောင်း ပြုခံရတဲ့ မျိုးရိုးဆိုတာ
ကြပ်ကြပ်သတိရှိပါစေနော်...”

“သွေးတွေက နှောနှောလာတော့ ကြာရင် အမျိုးသွေး ပျက်မှာတွေ
ကြောက်နေရတယ် ပိုး လေးရဲ့ အင်း . . .လောဘ . . .လောဘ . . . လောဘသားတွေ
တယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါကို ကြပ်ကြပ်သတိပြု”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားအိန္ဒြာ၏ နောက်ဆုံးဆိုလိုရင်းစကားကို နန့်ဇွန်မိုး
သဘောပေါက်မည်မဟုတ်။

ပိုးလဲ့ဖြူကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နေပါပြီ။

“ဟဲ့ . . . ဘွားအိန္ဒြာ ကြိုက်တဲ့ ကိတ်မုန့် ပိုးလေးဝယ်လာတယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ၊ ဆွစ်ရိုးနဲ့ သစ်သီးစုံကိတ် ဘွားဘွား”

“အေး . . . အေး ကောင်းကောင်းသိမ်းထားလိုက်၊ မနက်
ဘုရားအာရုံဆွမ်းကပ်ပြီးမှ ဘွား အိန္ဒြာ စားမယ်”

ပိုးလဲ့ဖြူက ဘွားအိန္ဒြာ၏ မြရောင်လုံခြယ် အခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ သူ၏
စားသောက်ဖွယ်ရာ များထည့်သိုသော ကြောင်အိမ်ကြီးထဲတွင်
ဝယ်လာသောမုန့်ထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ဘွားအိန္ဒြာ ညစာကလေး စားလိုက်ကြရအောင်”

ဒေါ်မြက ယွန်းလင်ပန်းကြီးဖြင့် ထမင်းဟင်းလျာများ ထည့်ကာ
ယူဆောင်လာ၏။

“အေး . . . အေး”

ဘွားအိန္ဒြာသည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ကတ္တီပါဖုံတစ်ခုပေါ်တွင်
စမ်းထိုင်လိုက်သည်။

ပိုးလဲ့ဖြူက အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ထောင်ထားသော
ယွန်းစားပွဲဝိုင်း အလတ်တစ် လုံးကို ယူဆောင်လာကာ ဘွားအိန္ဒြာ၏ ရှေ့တွင်
ချပေးလိုက်သည်။

ထိုထိုင်ခုံ စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်တွင် ဒေါ်မြက ဘွားအိန္ဒြာအတွက်
ယူဆောင်လာသော ထမင်းဟင်းလျာများကို ချပေးလိုက်သည်။

ဘွားအိန္ဒြာသည် သူ့လက်ချောင်းရှည် သွယ်သွယ်ကလေးနှင့်
အငွေ့ထလျက်ဆဲရှိသော ထမင်းကို သုံးဆုပ်တိတိဆုပ်ပြီး ပန်းကန်ထိပ်တွင်
တင်လိုက်သည်။

ဘွားအိန္ဒြာ၏ လုပ်ရပ်သည် ပိုးလဲ့ဖြူအတွက်
သိပြီးသားအကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်သော် လည်း ခရစ်ယာန်မလေး
နန့်ဇွန်မိုးအတွက်တော့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပါ၏။

“ဟဲ့ . . . မမြ၊ ကလေးတွေကို ကျွေးလိုက်”

“ခုပဲ သွားကျွေးမလို့ပါ။ ဘွားအိန္ဒြာအတွက် အားလုံး ပြည့်စုံပြီလားရှင်”

“အေး ပြည့်စုံပြီ”

“လာ . . . သမီးလေးတို့ . . .”

ဒေါ်မြ ရှေ့က ထွက်သွားသည်။

ပိုးလဲဖြူနှင့် နန့်ဇွန်မိုးတို့လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ . . . ပိုး ဟို ပတ္တမြားရောင်လျှံဆိုတဲ့ အခန်းကြီးနဲ့ ဒီဘက်က နီလာရောင်လျှံဆိုတဲ့အခန်းကြီးက တခြားအခန်းတွေထက် ထူးပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဧရာမသော့ကြီးတွေ ခတ်ထားရတာ လဲဟင်”

ပိုးလဲဖြူ၏ မျက်နှာကလေး ငယ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း နန့်ဇွန်မိုး၏ မေးခွန်းကိုတော့ သူက ဖြေပါ၏။

“ပတ္တမြားရောင်လျှံဆိုတဲ့ အခန်းကြီးမှာ တစ်ချိန်က ဘိုးဘိုးဦးထက်နောင်နဲ့ ဘွားဘွား ဒေါ်အေးမိတို့နေတယ်။ သူတို့ . . . သူတို့ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကွယ်လွန်သွားကြ တော့ ဒီအခန်းကို ဘွားအိန္ဒြာက သော့ခတ်ထားလိုက်တာပဲ ဇွန်မိုး . . .”

“ဟို နီလာရောင်လျှံကတော့ ပိုး . . . ပိုး မေမေနဲ့ ဖေဖေအခန်း၊ ဒါကိုလဲ . . .”

“နေ . . . နေတော့ ပိုး၊ ဇွန်မိုး သဘောပေါက်ပါပြီ”

“မေမေကတော့ အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝမတက်တော့ဘူး၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘုရားတောင် တက် ဝတ်မပြုတော့ဘူးကွာ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့် ကြီးကြီးမြမွေးပိုက် အခန်းမှာ ဘုရားစင်ကလေးတစ်စင် တွေ့ခဲ့မိ တာကိုး”

“ဘွားအိန္ဒြာ အစက အောက်မှာနေတာ၊ ခုတော့ သီရိကျက်သရေခန်းနဲ့ သူကပ်နေမှ ဖြစ် တော့မယ်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်ကို ပြောင်းနေခဲ့တာပဲ ဇွန်မိုး”

“အဲဒီ အခန်းက ဘာအခန်းလဲ၊ ဘယ်သူနေလဲဟင်၊ စပ်စုတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ပိုးတို့ရဲ့ နဝ ရုတ်ရောင်ခြယ်အိမ်ကြီးက သိပ်ဆန်းကျယ်နေလို့ ဇွန်မိုး စိတ်ဝင်စားမိတယ်”

“လာ . . ပိုး ပြမယ်”

ပိုးလဲ့ဖြူက ကျက်သရေခန်းမကြီး၏ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မှန်စီရွှေချ မှန်စီရိုကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ဗီရိုတွေထဲတွင် ဇာတ်မင်းသားတွေ ဝတ်သော

တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့်အကျ..စုံများ၊ ခြေနင်းဖိ နပ်များနှင့် ငွေရေတကောင်း၊

ငွေကမ်းအုပ် စသည့် ငွေထည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပြတိုက်သ ဖွယ် တွေ့ရှိရ၏ ။

“လာ ဇွန်မိုး၊ ဗီရိုကြီးထဲက ပစ္စည်းကတော့ ပိုးတို့တစ်မျိုးလုံး

တစ်ဆွေလုံး ဂုဏ်ယူမဆုံးခဲ့ရ တဲ့ ပစ္စည်းပေါ့”

စလွယ်တစ်ခုနှင့် အရိုးတွင် ကျောက်သွားစီချယ်ထားသည့်

ငွေဓားတစ်လက်။

“အဲဒါ ဘိုးဘိုးကြီး ကျောက်ဆည်မြို့စားရဲ့ ထီးဘုရားကြီးပေးတဲ့ ဘွဲ့နဲ့

ငွေဓား”

“နေပါဦး၊ စလွယ်ရဲ့အလယ်က မြကြီးက လှလိုက်တာဟယ်၊

သိပ်တန်ဖိုးကြီးမှာပဲနော်”

“အဟင်း . . အဲဒါ အစစ်ဆိုရင်တော့ ခုခေတ်နဲ့ အဖိုးဖြတ်မရအောင်

တန်မယ့် မြမျက်ခြယ် ဆိုတဲ့ မြကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့ ဇွန်မိုး”

“မြကြီးက အစစ်မဟုတ်ဘူးလား”

“အစစ်က ပျောက်နေတယ် ဇွန်မိုး၊ ပျောက်နေတယ်၊ ဒါ

လူမြင်ကောင်းအောင် ဘွားအိန္ဒြာ က အစားထိုးထားတာ”

“ဟယ် . . ဘယ်လို ပျောက်သွားတာလဲ၊

နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

“မနှမြောပါဘူး၊ ဒီသွေးဆာနေတဲ့ မြကြီးကို ပိုး စိတ်နာတယ်၊ သိပ် စိတ်နာ...”

“ပိုးလဲ့ဖြူ”

နှစ်ဦးသား တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့နောက်တွင် ဦးငွေနှစ်၊ ဘယ်တုန်းကများ ရောက်နေလေသည်

မသိ။

“ပိုးလဲ့ဖြူ သူစိမ်းတစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ကအကြောင်းတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ ဘွားအိန္ဒြာ ရဲ့ အသက်တမျှ မြတ်နိုးလှတဲ့ မြမျက်ခြယ်ကို သွေးဆာတဲ့ မြကြီးလို့ မင်းမို့ ပြောရက်တယ်ကွာ၊ တောက်...”

ဦးငွေနှစ်က မချင့်မရဲဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ပိုးလဲ့ဖြူကို ကြည့်လိုက်သည်။

“လာ ... ဇွန်မိုး”

ပိုးလဲ့ဖြူက ဇွန်မိုး၏ လက်ကိုဆွဲကာ သီရိကျက်သရေခန်းမကြီးထဲမှ ဒရောသောပါး ထွက်ခဲ့ ပါတော့သည်။

*